

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ยุคปัจจุบันโลกมีความเจริญก้าวหน้ามาก ผู้คนสามารถติดต่อสื่อสารกันได้ทั่วโลกด้วยความรวดเร็วเพราะระบบการคมนาคม การสื่อสารและเทคโนโลยีต่าง ๆ เจริญรุดหน้าไปมาก ในการติดต่อสื่อสารกันนั้นจำเป็นต้องมีภาษาเป็นเครื่องมือ เพื่อให้การติดต่อสื่อสารประสบความสำเร็จ ภาษาที่มีผู้นิยมใช้กันมากในการติดต่อกับทั่วโลก เป็นภาษาสากลที่มีความสำคัญมากภาษาหนึ่ง นั่นคือภาษาอังกฤษ (ชัยวัฒน์ ตระกูลสุนทร และ กันสดี ปานรักษา, 2538)

สำหรับประเทศไทย ภาษาอังกฤษได้เข้ามาเกี่ยวข้องเป็นอย่างมากทั้งทางราชการ การทูต การศึกษาและธุรกิจนานาชาติ ผู้ที่มีความรู้ทางภาษาอังกฤษย่อมได้เปรียบในการประกอบอาชีพ ดังนั้น คนไทยในปัจจุบันจึงมีแนวโน้มนิยมเรียนภาษาอังกฤษ (แรมสมร อยู่สถาวร, 2535) เพื่อนำไปเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพกันมากขึ้น

แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน, 2539) ได้ระบุไว้ชัดเจนว่า วิสัยทัศน์ของการศึกษาหรือการศึกษาไทยที่พึงประสงค์ในอนาคตนั้น "ต้องพัฒนาคนไทยให้มีความรู้ ความสามารถ และทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตในโลกยุคโลกาภิวัตน์ เช่น มีความรู้ภาษาต่างประเทศเป็นอย่างดี โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ"

ด้วยเหตุที่ภาษาอังกฤษมีความสำคัญดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการจึงกำหนดให้จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษา ให้ผู้เรียนสามารถติดต่อสื่อสารและรับสารที่เป็นภาษาอังกฤษได้ มีพื้นฐานภาษาอังกฤษเพียงพอที่จะนำไปใช้ในการศึกษาต่อ หรือในการทำงานอาชีพของตนได้ โดยแบ่งเป็น 3 ระดับคือ

- 1) ภาษาอังกฤษระดับเตรียมความพร้อม สอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 เน้นความสามารถด้านการฟัง พูด โดยการจัดกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความสุข สนุกสนาน คั่นเคยกับภาษาอังกฤษ
- 2) ภาษาอังกฤษระดับอ่านออกเขียนได้ สอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 จัดกิจกรรมที่จะผสมผสานการอ่าน เขียน และสะกดคำ เพื่อเป็นพื้นฐานการเรียนภาษาอังกฤษ

3) ภาษาอังกฤษระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนต้น สอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 มุ่งพัฒนาความสามารถด้านการสื่อสารด้วยการฟัง พูด อ่าน และเขียนที่ถูกต้องตามหลักภาษา และเหมาะสมกับสถานการณ์การใช้ โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง จัดสถานการณ์ และบรรยากาศการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุด โดยใช้สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนที่หลากหลาย (กรมวิชาการ, 2539)

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน จึงเป็นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารให้ได้จริง การที่จะให้ผู้เรียนเกิดทักษะได้นั้น ครูจะต้องจัดกิจกรรมเพื่อฝึกทักษะทางภาษาให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกภาษาอย่างแท้จริง ดังนั้น กิจกรรมทางภาษาจึงเป็นหัวใจของการดำเนินการสอน (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2537) เพราะกิจกรรมช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกภาษา นำความรู้เรื่ององค์ประกอบของภาษา ซึ่ง ได้แก่ เสียง ศัพท์และโครงสร้างทางไวยากรณ์มาประกอบกันเพื่อสื่อความหมายตามที่ต้องการ กิจกรรมช่วยให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจ เพราะผู้เรียนเห็นว่าสามารถนำไปใช้ได้จริง การฝึกกิจกรรมทางภาษาอาจทำเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่ก็ได้ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนอย่างทั่วถึง นอกจากนี้กิจกรรมยังช่วยให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระ เป็นธรรมชาติและก่อให้เกิดมนุษยสัมพันธ์ที่ดี เพราะผู้เรียนจะต้องทำงานร่วมกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน อันจะนำไปสู่บรรยากาศที่ดีในการเรียนภาษาอีกด้วย

แต่เท่าที่ผ่านมาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษายังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร นักเรียนที่จบการศึกษาในระดับประถมศึกษา มีทักษะในการฟัง พูด อ่านและเขียนไม่เพียงพอที่จะสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เหมาะสมกับวัย เนื่องจากตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ซึ่งได้ปรับปรุงมาเป็นฉบับปรับปรุง 2533 ได้จัดให้ภาษาอังกฤษเป็นกิจกรรมให้ผู้เรียนเลือกเรียนเป็นกลุ่มประสบการณ์พิเศษในระดับประถมศึกษา และเป็นวิชาเลือกเสรีในระดับมัธยมศึกษา ซึ่งผู้เรียนจะเลือกเรียนหรือไม่ก็ได้ ไม่จัดเป็นวิชาบังคับที่มีความสำคัญต่อการจบการศึกษา ทำให้การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้ได้มาตรฐานขั้นพื้นฐานประสบปัญหามาตราบนานปัจจุบัน (กรมวิชาการ, 2539) สอดคล้องกับผลการวิจัยสื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาของกรมวิชาการ ที่พบว่าประสิทธิภาพทางภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนต่างจังหวัด มีความสามารถในการฟัง พูด และอ่านเพื่อความเข้าใจอยู่ในระดับที่ต้องแก้ไข

(กรมวิชาการ, 2535 อ้างถึงใน มลิวัลย์ สุขประเสริฐ, 2537) และสอดคล้องกับการประเมินคุณภาพนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระดับจังหวัดชัยภูมิ ปีการศึกษา 2537 และ 2538 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอแก้งคร้อ มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 63.94 และ 64.08 ตามลำดับ (การประถมศึกษาอำเภอแก้งคร้อ, สำนักงาน, 2537 - 2538) ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ที่สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดชัยภูมิตั้งเป้าหมายไว้ คือ มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 70 (การประถมศึกษาจังหวัดชัยภูมิ, สำนักงาน, 2537)

เมื่อพิจารณากรณีโรงเรียนที่ผู้วิจัยทำการสอน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2537 - 2538 มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 61.67 และ 56.28 ตามลำดับ (โรงเรียนบ้านชำมุลนาก, งานวิชาการ, 2537 - 2538) ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ที่จังหวัดชัยภูมิตั้งเป้าหมายไว้และมีแนวโน้มลดต่ำลง จึงเป็นปัญหาที่น่าสนใจว่ามีสาเหตุมาจากอะไร และควรมีแนวทางแก้ไขอย่างไร

เพื่อพิจารณาถึงสาเหตุของปัญหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนต่ำดังกล่าว ผู้วิจัยได้วิเคราะห์สภาพการณ์ปัญหาถึงสิ่งที่เกี่ยวข้องกับปัญหา (Thematic Concern) โดยการสัมภาษณ์ครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา สังเกตการสอน สอบถามจากนักเรียน และคณะครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน ประกอบกับประสบการณ์ที่ผู้วิจัยทำการสอนวิชาภาษาอังกฤษตั้งแต่ปีการศึกษา 2535 - 2538 พบว่า

นักเรียนไม่ให้ความสำคัญกับวิชาภาษาอังกฤษเท่าที่ควร เนื่องจากเห็นว่า เรียนแล้วไม่ทราบจะนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างไร ใช้กับใคร จึงทำให้ไม่สนใจเรียนและมีเจตคติที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ กล่าวคือ เห็นว่าเป็นวิชาที่ยาก เวลาครูถามตอบไม่ได้ อายเพื่อนในชั้น ไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษ เป็นต้น จึงทำให้ไม่อยากเรียนภาษาอังกฤษ

ครูผู้สอนเนื้อหาให้จบตามที่หลักสูตรกำหนด จึงละเลยต่อการจัดกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

สภาพแวดล้อม เนื่องจากโรงเรียนบ้านชำมุลนากตั้งอยู่ในหมู่บ้านชนบท ผู้ปกครองส่วนใหญ่จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ประกอบอาชีพทำนา และรับจ้างทั่วไป ไม่เคยเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาก่อน จึงไม่เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ และไม่สามารถอธิบายหรือช่วยแนะนำบุตรหลานทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษ หรือศึกษาเพิ่มเติมได้

จากการวิเคราะห์สภาพการณ์ปัญหาดังกล่าว สรุปได้ว่า การที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนต่ำกว่าเกณฑ์และมีแนวโน้มลดลงไปอีกนั้น เนื่องจาก นักเรียน ไม่เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ ไม่มีโอกาสได้ฝึก และใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ครุมนั่งสอนเนื้อหา ไม่นั่นกิจกรรมการฝึกใช้ภาษาและสภาพแวดล้อมไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษ จึงส่งผลให้นักเรียนมีเจตคติที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ

ปัญหาดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของ อุไรวรรณ ศฤงคารนันต์ (2526) นิตยา รุ่งนาค (2529) และ รัตนา ลักษณะโกเศศ (2531) ที่พบว่า ปัญหาสำคัญในการเรียน การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา คือ นักเรียนไม่ได้รับการฝึกฝนทักษะทางภาษาอย่าง เพียงพอและครบถ้วน ทำให้ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนอยู่ในระดับ ต่ำกว่าเกณฑ์ นักเรียนฝึกทักษะการฟังน้อยเกินไป จึงทำให้ผู้เรียนมีปัญหาด้านการฟัง ด้าน ทักษะการพูด เนื่องจากนักเรียนในชั้นมีจำนวนมากโอกาสที่จะได้ฝึกพูดในรูปของบทสนทนา หรือ ใช้บทบาทสมมติในห้องเรียนจึงมีน้อย ดังนั้นเมื่อออกจากห้องเรียนไปแล้วนักเรียนบางคนไม่มี โอกาสได้พูดภาษาอังกฤษกับใครเลย ส่วนทักษะการอ่านนักเรียนส่วนมากประสบความล้มเหลวใน การอ่านภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะการอ่านเพื่อความเข้าใจเนื้อเรื่อง นักเรียนอ่านแล้วไม่ สามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ ทำให้การอ่านด้อยประสิทธิภาพ อีกทั้งยังอ่านได้ช้า ทั้งนี้เพราะนักเรียนได้รับการพัฒนาทักษะการอ่านไม่เพียงพอ ครูส่วนใหญ่สอนอ่านด้วยวิธีแปลและ ทักษะการเขียนอังกฤษก็ยังบกพร่องอยู่เช่นกัน เนื่องมาจากวิธีสอนของครูขาดการจูงใจ ประกอบกับนักเรียนเองก็ขาดทักษะพื้นฐานด้านการเขียน เพราะมองไม่เห็นความสำคัญและ ประโยชน์ที่จะนำไปใช้

ดังนั้นเพื่อให้การเรียนการสอนสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับ ประถมศึกษา พุทธศักราช 2539 ในหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 การจัด กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนต้องจัดกิจกรรมเพื่อฝึกทักษะทางภาษาให้นักเรียน ได้มีโอกาสฝึกทักษะโดยการทำกิจกรรม นักเรียนจะมีความชำนาญ และสามารถใช้ภาษาในการ สื่อสารได้จริง ดังที่เมื่อนักการศึกษาหลายท่านทำการศึกษาและได้ผลตรงกันว่า การใช้กิจกรรม คัดสรรเพื่อการสื่อสาร ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสูงกว่าการ สอนโดยวิธีปกติ ดังผลการวิจัยของ ประทีป แจ่มจิตต์ (2529), ศรีมาลา นิศพนิตย์ (2529), มลิวลย์ สุขประเสริฐ (2535) และนิศมร สิงหะเมธา (2538) ซึ่งสอดคล้อง กับการศึกษา การใช้วิธีสอนภาษาต่างประเทศที่ใช้ในโรงเรียนประถมศึกษาของรัฐออเรกอน

โดย ฮาร์โรลด์ (Harold, 1997 อ้างถึงใน มลิวัลย์ สุขประเสริฐ, 2537) ที่พบว่า วิธีสอนที่ครูใช้ได้ผลดี ได้แก่ การใช้เทป การใช้เพลง การสนทนา การฝึก (Drill) การฝึกฟัง ฝึกพูด นั่นคือ การสอนที่ดีย่อมจะใช้วิธีสอนหลาย ๆ อย่างและใช้อุปกรณ์มากขึ้น นอกจากนี้ วินัด คงใจดี (2539) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนจากการสอน โดยใช้รูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบผสมผสานสูงกว่า นักเรียนที่เรียนจากการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงพิจารณาที่จะนำกิจกรรมคิดสรรเพื่อการสื่อสารมาใช้ในการแก้ปัญหา นักเรียนไม่เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ ไม่มีโอกาสได้ฝึกและใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ครูมุ่งสอนเนื้อหาไม่เน้นกิจกรรมการใช้ภาษา สภาพแวดล้อมไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ภาษา ทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยเชื่อว่ากิจกรรมที่ผู้วิจัยได้คิดสรรแล้วตามหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนี้เหมาะสมกับผู้เรียน เนื้อหา เวลาและความสามารถของผู้เรียน จะช่วยทำให้ผู้เรียน มีความกระตือรือร้น สนใจเรียน มีความสนุกสนานในการเรียนและมีโอกาสได้ฝึกทักษะทางภาษา ทุกทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ซึ่งคาดว่าจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนพัฒนาขึ้นได้ตามเกณฑ์ที่สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติกำหนด คือ มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 60 และมีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษดีขึ้น

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจที่จะนำกิจกรรมคิดสรรเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษมาใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนในชั้นนี้เป็นชั้นสุดท้ายของการศึกษาในระดับประถมศึกษา ซึ่งได้เรียนภาษาอังกฤษมาแล้ว 1 ปีการศึกษา สมควรที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ถูกต้องและเหมาะสมกับระดับชั้นเรียนและใช้วิธีวิจัยเชิงปฏิบัติการมาดำเนินการปรับปรุงประสิทธิภาพการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้สูงขึ้นตามเกณฑ์ที่กำหนด และนักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมคิดสรรเพื่อการสื่อสาร

1.2.2 เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านชำมุลนาก สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอแก้งคร้อ จังหวัดชัยภูมิ

1.2.3 เพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านชำมุลนาก สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอแก้งคร้อ จังหวัดชัยภูมิ ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมคัดสรรเพื่อการสื่อสารที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

1.3.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนจากการสอน โดยใช้กิจกรรมคัดสรรเพื่อการสื่อสารสูงกว่าเกณฑ์ความรอบรู้ เฉลี่ยร้อยละ 60 และจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ดังกล่าวมีไม่น้อยกว่าร้อยละ 70

1.3.2 นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมคัดสรรเพื่อการสื่อสาร มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1.4.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านชำมุลนาก กลุ่มโรงเรียนภูผาแดง สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอแก้งคร้อ จังหวัดชัยภูมิ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 จำนวน 31 คน

1.4.2 เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย เป็นเนื้อหาในหนังสือ English Is Fun Book IV บทที่ 13 และบทที่ 14 ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521

1.4.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย เริ่มปฏิบัติการวิจัยในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 ใช้เวลาในการทดลองทั้งหมด 60 คาบ คาบละ 20 นาที

1.5 ข้อตกลงเบื้องต้น

รูปแบบการสอนโดยใช้กิจกรรมคัดสรรเพื่อการสื่อสารที่ใช้ในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในงานวิจัยครั้งนี้ เป็นรูปแบบการสอนที่กำหนดกิจกรรมและวิธีการเรียนการสอนไว้เป็นพื้นฐานของการปฏิบัติ และเมื่อได้ทดลองนำไปใช้จริง แล้วนำผลของการสะท้อนการปฏิบัติไปเป็นแนวทางในการปรับปรุง

กิจกรรมและวิธีการเรียนการสอน จนกระทั่งได้รูปแบบการสอนที่มีกิจกรรมและวิธีการเรียนการสอนที่มีความเหมาะสมระดับหนึ่ง

1.6 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1.6.1 กิจกรรมคัดสรรเพื่อการสื่อสาร หมายถึงกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ผู้วิจัยทำการคัดสรรตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยฝึกให้นักเรียนได้ใช้ทักษะทั้ง 4 อันได้แก่ทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ในลักษณะทักษะสัมพันธ์ ประกอบด้วยกิจกรรมหลัก 4 กิจกรรม คือ กิจกรรม Jigsaw กิจกรรมมาสัมภาษณ์ กิจกรรม Word Order Game และเพลง

1.6.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ด้วยแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.6.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อวัดความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยสร้างให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ในคู่มือครู English Is Fun Book IV บทที่ 13 - 14

1.6.4 ผู้ช่วยวิจัย หมายถึง ครูที่มีความรู้ ความเข้าใจรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมคัดสรรเพื่อการสื่อสาร และระเบียบวิธีวิจัยเชิงปฏิบัติการเป็นอย่างดี เป็นผู้ที่มีส่วนช่วยในการวิจัย โดยสังเกตพฤติกรรมการสอนของผู้วิจัยและสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน ประกอบด้วยครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ 1 คน และครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อีก 1 คน

1.6.5 เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกของนักเรียนต่อวิชาภาษาอังกฤษ โดยแสดงพฤติกรรมที่สังเกตได้ ทั้งในด้านบวกและด้านลบ เช่น ตั้งใจร่วมกิจกรรม ตอบคำถาม ยิ้มแย้มแจ่มใส เมินเฉย ไม่ร่วมกิจกรรม เป็นต้น

1.6.6 เกณฑ์ความรอบรู้และเกณฑ์จำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ หมายถึง คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ยร้อยละ 60 เป็นเกณฑ์ที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติกำหนด และจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ดังกล่าวไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติกำหนดเป็นเป้าหมายในแผนพัฒนาการศึกษา ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535 - 2539) (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2535)

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 ได้แผนการสอนที่ใช้กิจกรรมคิดสรรเพื่อการสื่อสาร และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อครูในการนำไปใช้ให้เหมาะสมกับชั้นเรียนของตน

1.7.2 ได้แนวทางการวิจัยโดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปฏิบัติการ ในการพัฒนารูปแบบและปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้ได้ผลดียิ่ง ๆ ขึ้น ซึ่งจะเป็นรูปแบบในการวิจัยในห้องเรียนให้ครูผู้สอนสามารถนำไปใช้เพื่อปรับปรุงกิจกรรมการเรียนการสอนของตนให้ได้ผล